

DESIRE®

A man in a black suit and a woman in a shimmering dress embracing. The man is looking at the woman with a serious expression, while she is smiling and looking away. The background is a soft, warm glow.

Shannon McKenna
Nevěstou
pro peníze

 HARLEQUIN®
TM

SHANNON MCKENNA

NEVĚSTOU
PRO PENÍZE

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

o tom, že cesty lásky jsou nevyzpytatelné, vyprávějí vlastně všechny mé příběhy a nejinak je tomu i tento měsíc. Jak se vlastně stane, že ze dvou lidí, kteří se neznají, jsou najednou dvě blízké bytosti? Někdy se lidé mohou sblížit nejprve fyzicky, a teprve pak následuje hlubší poznávání se i na dalších úrovních. To je příklad počátku vztahu hrdinů povídky Zasněžená tajemství. Jindy se naopak partneři domnívají, že fyzickému rozměru vztahu ani nedají šanci. To je zase představa hrdinů romace Nevěstou pro peníze. V každém případě to zajiskření a zaujetí, ten zázrak, který člověka rozechvěje a napumpuje mu do žil spoustu energie, to dychtění... to jsou tak krásné počátky partnerství, že se k nim rádi vracíme jak ve vzpomínkách, tak si o nich i rádi počteme, že? Mé příběhy jsou tady od toho. Přeju Vám příjemnou četbu.

*S láskou
Váš Harlequin*

Shannon McKenna

**NEVĚSTOU
PRO PENÍZE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
How To Marry a Bad Boy

První vydání:
Harlequin Books, 2022

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2022 by Shannon McKenna
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9828-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9829-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9830-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Děláš si ze mě legraci?“ dožadoval se Marcus Moss. „Řekni, že je to vtip.“

Vedoucí jeho kanceláře Gisela Velezová tiše mlaskla jazykem. „Tvou dočasnou manželku může sehrát kterákoli z těch žen na seznamu. Jen to zvaž.“

„Co mám ještě udělat, abyste konečně pochopili, že tuhle hru hrát nebudu?“

„Jenže ji nehraješ sám za sebe, Marcusi,“ připomněla mu jeho švagrová Tilda. „V sázce je hodně pracovních míst.“

Marcus Moss, technický ředitel společnosti Moss-Tech vyskočil ze svého místa za velkým, neuspořádaným stolem a tiše zaklel.

Jeho prostornou kancelář zalévalo odpolední slunce a on se rozhlédl kolem sebe. Kromě něj a Tildy tu byly ještě jeho sestra Maddie a Gisela a všechny mu dnes lezly už dost na nervy.

Gisela pro něj pracovala ještě předtím, než se stal technickým ředitelem, a železnou rukou spravovala jeho kancelář v Seattlu, kdykoli se vydal na inspekční cestu po jejich vzdálených pobočkách na venkově. Měl ji rád a nesmírně si jí vážil. Dnes ovšem ne.

Nyní si založila ruce na své mohutné hrudi a mračila se, jako by tím potížístou byl on sám. „Nechceme po tobě, aby ses na rozkaz zamiloval. Jen ti říkáme, že bude dobré ustoupit a přijmout podmínky.“

„A nemáš moc času,“ připomněla mu Maddie.

„Termín je už dost šibeniční. Za sedm týdnů ti bude pětatřicet, a jestli se do té doby neoženíš, řídicí balík akcií případně strýci Jeromovi a celý MossTech půjde do kytek.“

Marcus zavřel oči a znovu tiše zaklel. Damoklův meč, který nad nimi visel, byl cenou za nedodržení absurdního požadavku jejich babičky. Strýc Jerome již byl v důchodu, ale po nejvyšším místě v MossTechu stále toužil. Chtěl ho už od okamžiku, kdy firmu spolu se svým bratrem, Markovým dědečkem Bertramem, založil. Firma existovala již padesát let a po celou tu dobu trval i boj o získání kontroly nad ní. Babička si této situace byla dobře vědomá a nyní ji nelítostně využívala k dosažení svých cílů. Sama firmě vládla z pozice generální ředitelky a spoluvlastnice několik dekad a nyní se rozhodla, že pokud vnoučata nechtějí přijít o její podíl, musí se jednoduše vdát a oženit. V opačném případě ho připíše Jeromeovi.

Pro tři potenciální dědice však její přání představovalo noční můru. Caleb si naštěstí stihl najít tu pravou již loni a Maddie našla svého prince před pár týdny. Jich už se problém netýkal a Marcus jim to z celého srdce přál.

„Takže?“ naléhala Maddie. „Musíš to nějak vyřešit.“

„A co myslíte, že dělám? Snažím se naši práci zachránit úplně stejně jako vy, než nám tady Jerome rozšlape všechno, co jsme za poslední roky vybudovali. Takže mě už konečně otravovat přestaňte těmi hloupostmi!“

„Náš návrh ti koupí čas navíc,“ naléhala Tilda. „Domluv se s někým na tom Giselině seznamu. Nemusíš ani předstírat, že se jedná o skutečné manželství. Babička je dost chytrá na to, aby ho nerozporovala. Alespoň ne hned.“

„Vidíte to noc jednoduše, ale já prostě nejsem Caleb. Všem jsem jasně řekl, že o žádný vážný vztah

nemám zájem. Ženit se prostě nechci a naoko už *vůbec ne*.“

Tilda se na něj podívala přivřenýma očima. „No tak, Marcusi. Vždyť ti všechny ženy padají k nohám. Stačí lusknout prsty a můžeš mít každou, na kterou si ukážeš.“

„Jistě, na víkend určitě, ale o tom tady řeč není!“

„Vzpíráš se, protože jsi nečekal, že dojde i na tebe. Doufal jsi, že když se s Calebem spálíme jako první, babička si všechno rozmyslí a svoji podmínku stáhne. Ale světe div se, nám to vyšlo.“

„To je pochopitelně super, ale jenom jste tím babičku povzbudili. Teď si myslí, jak skvěle vám zařídila život a bude chtít to samé udělat i se mnou.“

Tilda s Maddie si vyměnily provinilé pohledy. „Já jsem si ale Jacka nevzala z vypočítavosti, nebo abych splnila babiččiny podmínky,“ ohradila se Maddie. „Prostě jsem se do něj zamilovala a všechno ostatní už šlo samo.“

„To samé platí pro mě a Caleba. Potkali jsme se, Caleb se do mě zamiloval, já do něj a bylo to.“

„Jasně, ale pro mě nic z toho neplatí a nehodlám se ničemu podřizovat. Babička by se s tím měla konečně smířit.“

„Jenže ona se jen snaží napravit staré chyby. Nechce ti organizovat život, a už *vůbec* ne tě za cokoli trestat.“

„Život se mi snaží řídit, co jsem se naučil chodit,“ odmítl její názor Marcus. „A nikdy jí to moc nešlo, takže nechápu, kde bere tu jistotu, že se jí po povede zrovna teď.“

„Nemůžeš nás přece nechat na holičkách,“ naléhala Tilda. „Jestliže se firmy ujme Jerome, rozbije to připravovanou fúzi s tátovou společností. Tohle už není jen o tobě, Marcusi.“

„Tak si promluvte s babičkou. Já vás do téhle šlamastyky nedostal.“

„Můžeš nám ale koupit víc času,“ prosila. „Riley Biotech má osm set zaměstnanců, kteří na mě spoléhají a věří, že jim dokážu ochránit jejich místa. Aspoň to zkus. Ten sňatek přece nebude navždy. Můžeš použít stejnou smlouvu, jakou máme s Calebem, a klidně si ji uprav podle sebe.“

„Ne. Já se babičce nepodvolím. Je to ponižující.“

„To bude i tvůj vyhazov, až se žezla ujme Jerome,“ ujistila ho Gisela kysele.

„No tak, Marcusi,“ chlácholila ho naopak Maddie. „Stejně ses nikdy nechtěl ženit, takže o nic nejde. Tohle přece nebude skutečné.“

„A co moje čest, hrdost, integrita?“

Gisela obrátila oči v sloup. „Mě moji bratrance seznámili na svatbě strýce Luize s Hectorem, o dva dny později jsme se zasnoubili a teď už jsme spolu třicet let a báječně nám to funguje. Pokud tedy pomínu, jak strašně chrápe. S vámi to může dopadnout úplně stejně.“

„A můžeš si být jistý, že všechny ty ženy na seznamu jsou opravdu inteligentní a schopné.“

„To se mi hned ulevilo,“ ušklíbl se Marcus.

„Je ti doufám jasné, že až Jerome vyhodí tebe, zbaví se i mě a všech lidí z tvé kanceláře. Už týdný rozesíláme pracovní životopisy.“

O tomhle Marcus nepřemýšlel a upřímně se zhrozil. „Proč by to dělal?“ ohradil se. „Jen by se střílel do vlastní nohy.“

„Jerome není zrovna lidumil a řídit lidi nikdy neuměl,“ poznamenala Maddie.

„Ty přece tohle místo znáš jako nikdo jiný,“ namítl Marcus. „Náš výzkum, provozy, techniky, úplně všechno. Byl by blázen, kdyby tě vyhazoval.“

„Udělá to z jednoho jediného důvodu,“ vysvětlovala Gisela odevzdaně. „Nikdy mi nebude věřit. A opravdu jsem doufala, že už to doklepu do důchodu. V tomhle věku nemám zrovna chuť začínat někde

jinde od začátku. Takže rozhodně nejsi jediný, kdo má hodně co ztratit. Už chápeš? Sebastiane!“ vykřikla ven ze dveří. „Přines mi nůžky!“

Za okamžik se objevil mladý asistent a přinášel požadovaný nástroj, oči zvědavostí navrch hlavy.

Gisela mu podala připravený seznam. Na každém řádku bylo jedno jméno. „Rozstříhej to na proužky a naházej do té dárkové tašky na stole.“

Sebastian se podíval na list papíru, který mu Gisela podávala. „To je to losování nevěsty?“ zajímal se.

Marcus spráskl ruce. „Vy jste tuhle šarádu rozhlásili po celé kanceláři?“

„Můžeš si za to sám. Vzpomínáš si, jak se ti babička snažila sehnat partnerku, která by s tebou šla na moji svatbu?“ zeptala se Maddie. „Řekl jsi tenkrát, že by sis ji raději vytáhl z klobouku, než abys pozval některou z těch, které ti dohazovala. To nám vnuklo nápad. Na tom seznamu jsou všechny ženy, které pro nás pracují na smlouvu o dílo. Napsala jsem algoritmus výběru a tohle jsou ty nejlepší kandidátky. Ani jedna z nich není zadaná, ani s nikým nechodí, a budou mít samozřejmě právo odmítnout, aniž by to mělo dopad na jejich další práci pro firmu. Jen jim rozšíříme smlouvu, v níž už mají tak jako tak doložku mlčenlivosti. A přiznejme si to, která z nich by odmítla stát se dočasnou manželkou největšího playboye firmy?“

„To byl vždycky Caleb, ne já,“ zavrčel Marcus.

„Jenže teď jsi ten titul zdědil po něm,“ informovala ho Tilda. „Caleb už je obyčejný, nezajímavý ženáč.“

„Takže po mně opravdu chcete, abych si z té tašky vylosoval naprosto náhodnou ženu, kterou vůbec neznám, a pak ji požádal o ruku?“

„Ano,“ odpověděly všechny tři ženy jednohlasně.

„Nalejme si čistého vína, bráško. Jestli to někdo může zvládnout, pak jsi to ty, protože jsi bohatý, chytrý a po hříchu hezký. Ať už mají ty ženy jakékoli

profesní ambice, můžeš je posunout setsakramentsky dopředu. Ta, kterou si vylosuješ, řekne ano, to se klidně vsaď. Leda by byla po uši zamilovaná, ale to nebude problém. Nic se nestane a ty si vylosuješ jinou.“

„Navíc,“ přisadila si Tilda, „děláš extrémní sporty a máš rád vzrušení. Takovouhle hru jsi ještě nehrál.“

„A ani nechci,“ ušklíbl se. „Mám rád extrém, ale tohle je jako pilotovat letadlo poslepu.“

Gisela si založila ruce v bok. „Dlužíš mi to. Kryju ti záda už pěkně dlouho a momentálně nemám co ztratit, takže ti můžu klidně odmlouvat. Maximálně mě vyhodíš, ale to udělá Jerome taky. Tak už si sakra vyber.“

Taška byla připravená a Marcus vycítil, že bojuje s těžkou přesilou. Zastrčil ruku dovnitř a něco nesrozumitelného si přitom mumlal.

„Přestaň už drmolit a dělej,“ vyhrkla netrpělivě Maddie.

Konečně. Vytáhl ruku s proužkem papíru.

„Kdo je to?“ dožadovaly se všechny tři ženy najednou.

Podíval se na kousek papíru v ruce a přečetl nahlas jméno, které na něm bylo uvedené. „Eva Seatonová. V životě jsem o ní neslyšel.“

Tilda si tiše vydechla. „Tu znám. Caleb o ní jednou mluvil. Chtěly ji snad všechny firmy v oboru, ale ona byla ochotná přistoupit jen na krátkodobý kontrakt. Caleb by tenkrát prodal i farmu, jen aby ji dostal do týmu. A pořád doufá, že si to rozmyslí a zůstane natrvalo.“

„Co dělá?“ zajímal se Marcus.

„Genetiku.“ Gisela již seděla u počítače a bleskově ťukala na klávesnici. „Prý je geniální. Najali ji, aby vedla tým, který sekvenuje genom nějakého druhu rychle rostoucí kořenové houby. Nechte mě... ano. Doktorka Eva Seatonová. Tady. Podívej.“

Marcus se postavil za Giselu a prohlížel si fotografii z osobního oddělení, kterou pořídili na její visačku. Byla to brunetka s dlouhými tmavými a mírně zvlněnými vlasy, které měla stažené do čehosi mezi copem a drdůlkem. Také nosila brýle, ale ty jí rozhodně slušely, a ještě podtrhávaly její oduševnělý výraz plný skrytých výzev.

Naklonil se blíž a málem se rozkašlal ze silné vůně Giselina parfému. Obrázku dominovaly oči posazené uprostřed spíš kulaté tváře s přísně sevřenými rty.

Marcus se od něj nedokázal odtrhnout a teprve po chvíli si uvědomil, jak na něj všechny tři ženy v kanceláři civí a vyměňují si významné pohledy.

„Vsadím se, že je stejně chytrá jako ty, brácho, nebo ještě chytřejší,“ dobírala si ho Maddie. „Možná bys měl zkusit nějakou jinou.“

Jejich přidušené chichotání už na něj bylo příliš. S tímhle šílenstvím skončil.

„Dámy, bylo mi opravdovým...“ pronesl úsečně, „uvidíme se později.“

„Počkej. Je v genetické laboratoři ve čtvrtém patře Rosenovy budovy, číslo kanceláře 450. Vezmi si tohle.“ Gisela se probírala složkami a jednu z nich vytáhla. „Tohle je všechno, co se mi o ní podařilo sehnat. Doklady o vzdělání, životopis, profesní organizace, jejichž je členem, vědecké články. Můžeš jí splnit sny... výměnou za tuhle bezvýznamnou laskavost, která ji nic nestojí.“

Marcus si vzal složku. Neexistoval způsob, jak tuhle trojici z kanceláře dostat, leda by je sám osobně vyhodil, takže raději vyklidil pole a rychle procházel přílehlými místnostmi. Jejich obyvatelé měli pocit, že se právě dívají na sopku, která se chystá vybuchnout.

Jediný, komu to zřejmě nedošlo, byl nebohý Sebastian. Vyskočil od svého stolu a ihned se k němu hlásil. „Jak dopadlo losování, pane Mossi? Koho jste si vybral?“

Marcus na něj hrozivě ukázal prstem. „Už. Ani Slovo.“

Sebastian vyděšeně zahuhlal. „Jistě, ehm. Omlouvám se.“

Marcus se zastyděl, že na obyčejného asistenta tak vyjel, ale pokračoval dál na nádvoří, protože už se opravdu potřeboval nadýchat čerstvého vzduchu.

Tohle už není jen o tobě, Marcusi.

Takže rozhodně nejsi jediný, kdo má hodně co ztratit. Už chápeš?

V tomhle věku nemám zrovna chuť začínat někde jinde od začátku.

Co si to ta babička proboha vymyslela? Kdyby šlo jenom o něj, klidně by z MossTech odešel a ani by se neohlédl. I kdyby tím ohrozil Calebovu kariéru, stejně by se od firmy raději odřízl, než aby se podřizoval něčemu tak absurdnímu. Caleb by si nějak poradil. Vede si skvěle, je čerstvě ženatý s Tildou a momentálně na vrcholu blaha ze své nečekaně objevené dcery Anniky. Také získal zpátky svého starého přítele Jacka Dalyho, jehož nevina byla díky Maddie plně prokázána. Navíc se do Jacka úplně bláznivě zamilovala. Caleb teď musí být přímo bez sebe štěstím.

Jack a rodina jsou víc než zajištění, o ty se bát nemusí, ale je tu samozřejmě ještě Gisela a zbytek jeho kanceláře. Těch všech se Jerome zbaví... k čertu. A jsou tu i stovky zaměstnanců v Tildině Riley Biotech. Tam také nezůstane kámen na kameni. Tohle si přece nemůže vzít na svědomí.

Otevřel složku, kterou mu Gisela přidala na cestu. Byla plná článků z vědeckých časopisů od nejrůznějších výzkumných kolektivů, v jejichž čele stála vždy Eva Seatonová.

Jeho pozornost zaujala fotografie stará několik let, z předávání významné vědecké ceny. Třímala v ruce skleněnou plaketu, usmívala se na své kolegy a zářila

radostí. Na sobě měla hedvábné šaty, které jí dokonale obepínaly tělo. Skvostné tělo, pomyslel si.

Cenu dostala za genetiku v projektu nazvaném Corzo. Rychle přešel článek pohledem. Eva a její tým vypěstovali rychle rostoucí travu či spíše obilí, kterou nebylo třeba nikdy provzdušňovat a která byla geneticky upravena tak, aby z atmosféry zachycovala obrovské množství uhlíku. Po dvou letech dokázalo pole osázené Corzem vysát z atmosféry víc oxidu uhličitého než stejně velká plocha deštného pralesa a zároveň produkovalo semena velmi bohatá na bílkoviny, která mohli jíst jak lidé, tak hospodářská zvířata. Na jeho květech se dařilo i ohroženým včelám medonosným. Pěkný doplněk. Corzo toho umí opravdu hodně.

Prohlížel si fotografii. Hřejivý úsměv. Pěkné, plné rty. Skvělá postava. Vysoká, štíhlá.

Vytáhl si z kapsy mobilní telefon a stiskl tlačítko rychlého kontaktu. Gisela se ohlásila hned při druhém zvonění. „Šéfe?“

„Má ten projekt Corzo, na kterém Eva Seatonová pracuje, dostatek financí?“

„Měl, ale loni jim z nějakého důvodu zavřeli kohoutky,“ odpověděla Gisela pohotově. „Skvělý projekt, co? Caleb by ho bral okamžitě. Moc by ji chtěl mít na palubě, až začne s těmi urbanistickými projekty zelených střech pro Maddox Hill Architecture.“

„Jasně, díky, Giselo. Zatím...“

V kapse saka mu zazvonil druhý telefon a on jen tiše zaklel. Měl ho nechat v zásuvce, kde by ho teď nemohl rušit. Byl to telefon, který se staral o jeho sexuální život, a on ho zásadně nepoužíval k ničemu pracovnímu. Poslední dobou, když se rozšířily zvěsti, že se „musí oženit“, mu najednou volaly snad všechny ženy, s nimiž kdy spal, nebo se na ně podíval.

Na displeji se objevilo jméno Teresy Haberové. Víkendový úlet před několika měsíci. Rozhodně ne někdo, s kým by chtěl znovu mluvit.

Možná by jí to měl dát jasně najevo. Přiložil si telefon k uchu. „Ahoj, Tereso.“

„Ahoj, Marcusi.“ Měla tichý, svůdný hlas.

„Donesly se mi šokující drby, že tě babička nutí najít si nevěstu. Je to pravda?“

„Ano, ale už to mám pod kontrolou. Dobrou noc, Tereso.“

„Takže sis někoho našel? Mohu se zeptat, kdo je ta –“

Vymáčkl hovor. Do toho jí opravdu nic nebylo.

Podíval se na článek ve složce a na rozesmátou tvář Evy Seatonové. Hned za fontánou uprostřed nádvoří navazovala budova Rosen Building. V ní se nacházela i genetická laboratoř a kancelář 450.

V tuto hodinu bylo nádvoří téměř prázdné. Lidé s rodinami spěchali z práce domů za svými soukromými životy. Eva Seatonová již nejspíš také odešla. Třeba si na večer naplánovala sraz s kamarádkami nebo kolegy, s nimiž si vyrazí někam na drink. Kdo ví. Přesto pokračoval do budovy a prošel prosklenými otáčivými dveřmi dovnitř. Krátce se rozhlédl a zamířil k výtahům na druhém konci vstupní haly. Nastoupil do jednoho z nich a stiskl tlačítko do čtvrtého patra.

O několik vteřin později se dveře s tichým cinknutím gongu otevřely na vypustily ho na dlouho chodbu s modrým květinovým kobercem. Dovnitř místo něj nastoupilo několik dalších lidí, kterým zřejmě skončila směna. Procházel téměř prázdnou chodbou až došel ke kanceláři 450. Vzal za kliku. Zamčeno. Přesně, jak očekával.

Pokračoval dál k laboratoři, o níž mu řekla Gisela. Z přechodové komory mezi vnějším prostorem a laboratoří právě vycházel vysoký muž asijského původu.

Marcus k němu přistoupil a odkašlal si. „Promiňte, je Eva Seatonová ještě v práci?“ otázal se.

„Je,“ zněla odpověď. „V hermetické místnosti.“ Muž ukázal na osamělou postavu v ochranné kombinéze v místnosti za hermeticky uzavřeným průcho- dem.

„Děkuji.“ Marcus přešel ke skleněné stěně.

Eva Seatonová stála zády k němu. Byla štíhlá jako na fotografii a měla královské držení těla, a to bylo tak jediné, co o ní mohl zatím říct. Klidně to moh- la být i astronautka, v rukavicích, holínkách, brýlích a masce.

Stále se nemohl odhodlat k poslednímu kroku. Cívil tu na ženu zahalenou prakticky ve skafandru, která se soustředěně dívala do mikroskopu a neměla nejmenší ponětí, že tu je. Dost možná, že o něm ještě nikdy v životě neslyšela, tak jako nikdy neslyšel on o ní.

Připadal si jako malíř, který se dívá na svůj obraz, na kterém ještě zasychají barvy, a přemýšlel o ní jako o své budoucí ženě.

Kupodivu ho to začínalo docela bavit.